

gen. Og det er jo dog dem, det gjælder om at drage ind deri, thi jeg kan ikke se Andet, end at en Livsfor sikringsanstalt bør Staten ikke have Noget med at gjøre for de bemidlede Klassers eller for Mellemlklassens Vedkommende. Staten kan tage sig af sine Embeds- og Bestillingsmænd — det er rimeligt, at den gjør det — og den kan fremdeles understøtte saadanne, der ikke selv ere i Stand til at sørge for deres Alderdom eller som lide af Invaliditet, det er ogsaa rimeligt. Men det forekommer mig egentlig ikke at være rimeligt, at Staten driver en Anstalt for de bemidlede Klasser. Derfor havde det maatte været bedre at være gaaet den af mig antydede Vej. Men det er blot en Bemærkning, som man saa maatte kan tænke lidt nærmere over og tage op senere, naar man skal Lovgive paa dette Omraade. Men det var maatte alligevel en ret heldig Vej for Embedsmændene og ogsaa for de lavere Klasser, og jeg kan heller ikke tro, at det kunde blive særlig uheldigt for Middellklassen; der er jo en temmelig god Konkurrence paa Livsfor sikringsomraadet og det vilde maatte ikke være af Veien, at man vedtog en Lov om Livsfor sikringsvæsenet i det Hele. Det er vistnok, saavidt jeg skjønner, temmelig uheldigt, at Livsfor sikringsvæsenet overhovedet ikke er ordnet ved en almindelig Lov; vel have vi Loven for denne specielle Anstalt, men vi have ikke nogen almindelig Lov. Enhver, der har Øyst dertil, kan jo egentlig oprette en Livsfor sikringsanstalt, og indrette den efter sit eget Hoved, naar han bare sørger for, at han ikke kommer i Strid med den borgerlige Straffelov. Det var dog vist heldigt, at denne Sag ordnedes ved Lov, og det skal nok ogsaa være Tilfældet i flere andre Lande; vi have jo ogsaa f. Ex. vort Sparekassévæsen ordnet ved Lov, og det var maatte ikke mindre vigtigt i en Sag som denne, at man havde en almindelig Lov. Det er dog vist ikke altid godt, at Landet overvømmes af udenlandske Agenter, at man presses, nødes, ja, loffes — hvad Udtrykt man nu vil bruge derom — ind i de udenlandske Anstalter, som ikke altid ere saa sikre, som de skulle være. Men naar man saa kommer til Spørgsmaalet om Anvendelsen af Overstudet, da kan jeg virkelig ikke se bedre, end at Loven af 18de Juni 1870 — ganske vist er det kun de ældre Anstalter, der væsentlig er Tale om — egentlig ikke gaar i Retning af Bonus. Det forekommer mig, at det nok er værd at overveie — og det har vistnok ogsaa været fremme under tidligere Behandlinger, om ikke i Klar, saa dog tidligere, men dog vel sagtens ogsaa i Klar i det andet Thing — om ikke den Garanti, Staten yder, og den Kontrol,

Staten fører, bevirker, at det Overstud, der foreligger, med Rette tilhører hele Samfundet, og at det derfor bør anvendes f. Ex. til en almindelig Alderdomsforsjøgelse for ubemidlede Klasser eller til Støtte for dem paa anden Maade. Men man ser jo i det os her forelagte Lovforslag som foreløbigt Resultat, at der skal ydes Noget Bonus, at der skal ydes Interessenterne Godtgjørelse, fordi de have indbetalt for meget. Jeg skal for min Part villig erkjende, at dersom man vilde anvende de ca. 18 eller efter en anden Beregning de 15,6 Mill. i det Diemed, da vilde det sikkert nok have vaakt meget stor Ubillie, saa jeg forstaaer saa særdeles godt den Vej, den ærede Minister har gaaet; det er, saavidt jeg skjønner, egentlig en Mellemsvej; han har langt fra fuldt ud villet give Interessenterne Hals og Haands Ret over det ret bethdelige Overstud, men har givet dem det, som han fandt med Billighed kunde tilkomme dem — og heri stod han vel sagtens i Overensstemmelse med Bestyrelsen i Livrenteanstalten. — Af Overstudet hidrører jo ca. 7 Mill. fra den ældre Anstalt, 1¼ Mill. er kommen til Stede ved Sikkerhedstillæget, en Del deraf stammer fra den forsøgede Rente og Kursgevinsten, og dette tilsammen beløber sig, selv efter den ugunstigste Beregning, til ca. 12 Mill. Det er altsaa kun 4 Mill. Kr., der bliver tilovers til Interessenterne. Jeg er forøvrigt den ærede Minister taknemlig for, at han i det andet Thing har modsat sig et Forslag gaaende ud paa, at Bonus skulde have været forsøgt med 15 pCt.; thi dersom den skulde have været det, kan jeg unægtelig ikke skjønne bedre end, at saa var man over Grændsen. Det er ikke let at se, hvorvidt man saa kunde komme. Da kunde man jo med lige saa god Grund have sagt, at Forsøgelsen skulde være et Halvhundredde Procent, ja maatte med bedre Grund. Alt, hvad der ikke ligefrem hørte til Reservecifondet, skulde udbetales. Jeg er saaledes forsaavidt tilfreds med, at Ministeren er bleven staaende herved. Der er i det andet Thing indsat en Paragraf, nemlig § 20. Denne Paragraf lyder jo paa, at naar det efter 5 Aar ved Statusopgjøgelse viser sig, at der er Overstud ud over den

Rettelser.

Sp. 513 R. 8 s. n.: „7“ læs: „4“.

— 516 R. 25 f. o.: „Magen“ læs: „Madsen“.